

Nr. 7, og det andet er gjengivet udførlig i Betænkningen. Jeg tror hermed tilstrækkelig at have viist, at her kan ikke være Tale om nogen Kontrakt, thi alle disse Forhandlinger, der jo dreiede sig om et Hovedpunkt, ere fra først til sidst ubelukkende foregaaede i Udvalget og ikke udenfor Udvalget, og jeg skal anmode de ærede Medlemmer fra Ribe Amts 3die Valgkreds (Bustf), fra Præstø Amts 5te Valgkreds (Nøhr) og fra Grenaa (Bønløkke) at udtale sig om, hvorvidt det forholder sig rigtigt. (Bustf: Ja, det skulde vi nok, dersom vi maatte for Formanden.) Da hvad jeg har omtalt, staar trykt i Betænkningen, vil det neppe blive negtet. Jeg tror hermed tilstrækkelig at have viist, at alle Forhandlingerne om det, der maa betragtes som et af Hovedpunkterne, ere foregaaede i Udvalget, og at det endelige Resultat, man er kommen til, er bleven fastslaaet der. Det Samme kan siges med Hensyn til Vædringsforslaget til § 121 og til § 200. Hvad sidstnævnte Vædring angaar, tilstaar jeg, at den, jeg sidst havde troet at høre nogen Udbredelse fra i denne Retning, er det ærede Medlem fra Ribe; thi det var netop dette ærede Medlems idelige Gjentagelser i Udvalget om Disciplinarmidlernes Brug, som foranledigede mig til at stille det Vædringsforslag, som Flertallet har samlet sig om. Jeg skal siden vende tilbage til at paavise, hvad Betydning dette Forslag har, da det jo maa synes, som om det ærede Medlem finder det fuldstændig betydningsløst. Jeg tillod mig før at henlede Opmærksomheden paa, at dette Lovforslag ikke er en ny Sag, den har nu i 30 Aar staaet paa Dagsordenen, og det synes derfor lidt besynderligt, naar man fra Mindretallets Side betragter den som en ny Sag, man først skulde gennemstudere. Sagen er gammel nok og kjendt tilstrækkelig, og Enhver maatte vide, at det, som det gjaldt om, var at komme til en Forstaelse af de Hovedpunkter, som hidtil have ligget os imellem, for at komme til en Reform. Naar de Herrer af Mindretallet beklage sig over, at der ikke har været levet dem Tid til at sætte sig ind i Lovforslaget, saa er, synes det mig, dette lige saa uberettiget, som naar de Klage over, at vi ikke med Velwillie have modtaget deres Vædringsforslag. Hvad denne sidste Klage angaar, saa vilde jeg kun ønske, at de Vædringsforslag, der have været stillede af det ærede Medlem for Præstø Amts 5te Valgkreds (Nøhr), forelaa trykte, for at det ærede Thing kunde faae Leilighed til at bedømme, hvilke Grundene i Virkeligheden vare, til at vi ikke kunde gaa ind paa dem. Det blev sagt i Formiddags, at man kunde saa godt forstaa, at man fra den Side, til hvilken jeg hører, sølte sig tilfredsstillet ved Vædringerne, thi alle Vædringerne vare gjorte i Kommandoens Interesse, og særlig i Favør af Besalingsmandene. Jeg beklager at have den stik modsatte Opfattelse; men jeg beklager overhovedet, at det ringe Bidrag,

som jeg har ydet til Straffelovens Reform, baade denne Gang og forrige Gang er bleven misforstaaet, som om jeg ene og alene havde set paa Sagen fra Besalingsmandenes Standpunkt. Dette er ikke rigtigt, thi har det end været mig magtpaaliggende at søge at faae indført enkelte Straffearter, der gjorde det muligt, at Straffen virkede paa den Skyldige paa en søkelig Maade, saa har jeg ved Siden deraf ved enhver Leilighed ydet mit Bidrag til at staffe de Sikkerhedsforanstaltninger, om man saa kan kalde det, som det ærede Medlem fra Ribe (Bustf) bestandig har paa-faldt som Betryggelsesmidler for de Menige mod Angreb, thi § 140, som den staar i Loven, har jeg i sin Tid foranlediget. Men er da virkelig de Forandringer, som nu er foreslaaet af et Flertal, dikterede af det, man kaldte Kommandoens Interesse? Jeg tror det ikke, tværtimod tror jeg, at de i Sandhed maa siges at vare dikterede af humane Hensyn til de Menige. Lad os gaa til den Første, til Bøiestrafpen. Det kan her ikke nytte, at det ærede Mindretal taler om, hvad der staar i Lovforslaget, thi det kan ikke bruges som Udgangspunkt, efter som det jo ikke er Lov. Vi maa bedømme det Forslag, som er fremsat, i Forhold til det Bestaaende, og altsaa skal Bøiestrafpen bedømmes i Forhold til, hvad den træder i Stedet: Krumslutnings- og Bindestraffen. Nu tror jeg ikke, at der er noget Medlem af Thinget, som vil foretrække Krumslutningsstraffen fremfor Bøiestrafpen, og hvad Bindestraffen angaar, som der, da Sagen forrige Gang var til Behandling, hos et Flertal var Tilbøjelighed til at gaa ind paa som en Indrømmelse, da kan det ikke negtes, at den kan anvendes paa en saa vilkaarlig Maade, at den bliver en ligesvem Tortur. Det er det, man har søgt at undgaa, og det sandelig ogsaa i de Meniges velforslaaede Interesse, ved at foreslaa Bøiestrafpen. Naar det er blevet kaldet en hundst Straf m. m., skal jeg ikke videre indlade mig derpaa, men kun sige, at jeg tror, det er en Straf, som vil virke efter sin Bestemmelse. Den vil være ubehagelig for de Paagjældende og derfor virke affrættende, og naar den staar som et Stræmmebillede, saa opfylder den jo netop det, den skal opfylde som Straf. Man har yttret Tvivl om Nødvendigheden af en saadan Straf. Denne Side af Sagen er bleven behandlet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Goos) med Hensivning til Nødvendigheden for Heren med dens forie Tjenestetid at have en saadan kortvarig intensiv Straf istedet for Krumslutningsstraffen, hvilken sidste jeg ikke skjætter om, og som jeg anser det for heldigt at blive af med. Jeg deler det ærede Medlems Betragtninger og skal kun dertil sige, at har man ikke en kortvarig intensiv Straf, men er henvist til den ubelukkende Benyttelse af Arrest, vil dette for Manges Vedkommende føre til, at en stor Del af deres Tjenestetid vil hengaa i Arrest.